

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Tribunal Dâmbovița (Rumānija) 2007. gada 24. janvāra rīkojumu — Ministerul Administrației și Internelor/Gheorghe Jipa

(lieta C-33/07)

(2007/C 140/10)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Dâmbovița

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București (Iekšlietu un administratīvo lietu ministrija — Bukarestes pasu ģenerāldirektorāts)

Atbildētājs: Gheorghe Jipa

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai EKL 18. pants (konsolidētā versija, kas publicēta 2002. gada 24. decembra OV 2002, C 325) jāinterpretē tādā nozīmē, ka Rumānijā spēkā esošais tiesiskais regulējums (Likuma Nr. 248/2005 par Rumānijas pilsoņu brīvas pārvietošanās nosacījumiem ārvalstīs 38. un 39. pants) kavē personu brīvu pārvietošanos?
- 2) (a) Vai Likuma Nr. 248/2005 38. un 39. pants (valsts tiesiskais regulējums), kas kavē personu (kuri ir Rumānijas pilsoņi un tagad arī Eiropas Savienības pilsoņi) brīvu pārvietošanos uz citu valsti (šajā gadījumā uz Eiropas Savienības dalībvalsti), ir uzskatāms par šķērslī, ko aizliedz EKL 18. pants, personu tiesībām brīvi pārvietoties?
 (b) Vai Eiropas Savienības dalībvalsts (šajā gadījumā Rumānija) var noteikt ierobežojumu savu pilsoņu tiesībām brīvi pārvietoties citas dalībvalsts teritorijā?
- 3) (a) Vai jēdziens “neatļauta uzturēšanās”, kas valsts tiesiskajā regulējumā ir minēts Valdības dekrētā Nr. 825/2005, ar kuru tiek apstiprināts Nolīgums starp Rumāniju, no vienas puses, un Beļģijas Karalisti, Luksemburgas Lielhercogisti un Nīderlandes Karalisti, no otras puses, par tādu personu atpakaļuzņemšanu, kuras valstī uzturas neatļauti (tiesību noteikums, balstoties uz kuru tika pieprasīta atbildētāja atpakaļuzņemšana, tā kā šī persona attiecīgajā valstī “uzturējās neatļauti”), iekļaujas “sabiedriskās kārtības” vai “valsts drošības” pamatojumā, ko paredz Direktīvas 2004/38/EEK 27. pants, un tādējādi attaisno ierobežojuma noteikšanu attiecībā uz šādas personas tiesībām brīvi pārvietoties?
 (b) Gadījumā, ja atbilde uz iepriekš uzdoto jautājumu ir apstiprinoša, vai Eiropas Parlamenta un Padomes

2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK ⁽¹⁾ par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā 27. pants jāinterpretē tādā nozīmē, ka dalībvalstis var automātiskā veidā, nepārbaudot attiecīgās personas “rīcību”, noteikt ierobežojumus attiecībā uz personu brīvu pārvietošanos un uzturēšanos Kopienā, balstoties uz “sabiedrisko kārtību” vai “valsts drošību”

⁽¹⁾ OV L 158, 77. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 8. martā ierosinājusi Eiropas Kopienu Komisija par Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Eiropas Kopienu Komisija

(lieta C-139/07 P)

(2007/C 140/11)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — V. Kreuzsitz, P. Aalto)

Pārējie lietas dalībnieki: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Schott Glas, Zviedrijas Karaliste, Somijas Republika

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu ⁽¹⁾ lietā T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Komisija tiktāl, ciktāl ar to atzīst par spēkā neesošu Komisijas 2002. gada 28. maija lēmumu, ar ko atsaka piekļūvi dokumentiem, kuri saistīti ar Technische Glaswerke Ilmenau GmbH piešķirtā atbalsta izmeklēšanas procedūrām;
- piespriest Technische Glaswerke Ilmenau GmbH atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-237/02, ar ko atceļ Komisijas 2002. gada 28. maija lēmumu, ar kuru atsaka piekļūvi dokumentiem, kas saistīti ar Technische Glaswerke Ilmenau GmbH piešķirtā atbalsta izmeklēšanas procedūrām.

Saskaņā ar Pirmās instances tiesas un Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts atbalsta izmeklēšanas procedūrās procesa dalībniekiem un tātad arī atbalsta saņēmējam nav tiesību iepazīties ar lietas materiāliem. Apstrīdētā sprieduma 87.-89. punktā izklāstītais Pirmās instances tiesas konstatējums, ka nepastāvēja īpaši apstākļi, kas ļautu skaidri uzskatīt, ka pieteikums par piekļuvi lietas materiāliem bija jāatsaka, līdz ar to ir juridiski nepareizs. Tieši otrādi, no judikatūras skaidri izriet, ka attiecīgajiem dokumentiem acīmredzami esot pilnībā piemērojams izņēmums no tiesībām par piekļuvi dokumentiem un ka tātad nebija jāveic katra dokumenta individuāla pārbaude.

Turklāt valsts atbalsta izmeklēšanas procedūra ir vērsta pret dalībvalsti, kas piešķir atbalstu, jo attiecīgajiem saņēmējiem nav tiesību saņemt valsts atbalstu. Līdz ar to attiecībā uz jautājumu par piekļuvi lietas materiāliem būtu jāpiemēro princips, ko pati Pirmās instances tiesa noteikusi attiecībā uz procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, proti, ka šādā procedūrā sabiedrībai nav tiesību piekļūt dokumentiem.

Turklāt apstrīdētā sprieduma rezultāts būtu absurds tādā ziņā, ka sabiedrībai, atsaucoties uz tiesību normu par pārskatāmību — Regulu Nr. 1049/2002⁽²⁾, būtu plašākas tiesības iepazīties ar lietas materiāliem nekā atbalsta saņēmējam, kuru attiecīga procedūra skar tieši un kuram — tāpēc, ka tas ir skarts tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtais daļas nozīmē — turklāt būtu tiesības celt prasību par lēmumu, ar kuru pabeidz procedūru. Vēl grūtāk būtu izskaidrojams tas, ka rezultātā atbalsta saņēmēja pieteikums varētu tikt noraidīts, atsaucoties uz piemērojamu judikatūru, kaut arī saņēmēja vai kādas trešās neiesaistītas personas pieteikumu, kas balstīts uz regulu par pārskatāmību, nedrīkst noraidīt.

Ar savu trešo pamatu Komisija norāda, ka spriedumā tiek piešķirta atšķirīga nozīme vienam un tam pašam terminam, proti, terminam "dokuments", kas ir lietots vienskaitlī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā un tās pašas regulas 6. pantā. Lai gan 4. panta 2. punktā šis termins nozīmē, ka, pieņemot attiecīgo lēmumu, katrs dokuments ir jāpārbauda individuāli, Pirmās instances tiesa interpretē 6. pantu tādējādi, ka var arī pieprasīt piekļuvi dokumentu grupai, kas dēvēta par administratīvās lietas materiāliem.

Savā ceturtajā pamatā Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 255. pantu, jo tās lēmums balstīts nevis uz tiesību normas tekstu, bet gan uz premisām, ko tā pati formulējusi neatkarīgi no normas teksta.

Visbeidzot, Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini konstatējusi, ka abas *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* piešķirtā atbalsta izmeklēšanas procedūras jau ir bijušas pabeigtas brīdī, kad tika pieņemts lēmums par pieteikumu attiecībā uz piekļuvi administratīvās lietas materiāliem un ka līdz ar to administrācijai nebija intereses slepenības saglabāšanā, kas ir kļūdainš secinājums cita starpā Pirmās instances tiesā notiekošās

tiesvedības dēļ. Turklāt šķiet, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini pamatojās uz principu, ka ar Regulu Nr. 1049/2001 tika padarīta par nepiemērojamu iepriekšējā judikatūra un procesuālo tiesību noteikumi valsts atbalsta kontroles jomā.

⁽¹⁾ OV C 331, 29. lpp.

⁽²⁾ OV L 145, 43. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Bundesverwaltungsgericht* 2007. gada 20. marta rīkojumu — *Arcor AF & Co. KG*/Vācijas Federatīvā Republika

(lieta C-152/07)

(2007/C 140/12)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Arcor AF & Co. KG*

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Persona, kas iestājusies lietā: *Deutsche Telekom AG*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Komisijas 1990. gada 28. jūnija Direktīva 90/388/EEK par konkurenci telekomunikāciju pakalpojumu tirgos — Konkurences direktīva⁽¹⁾ — un Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/33/EK par savstarpēju savienojumu telekomunikācijās attiecībā uz universālā pakalpojuma un savstarpējas savietojamības nodrošināšanu, piemērojot atvērtā tīkla nodrošināšanas (ATN) principus — Savstarpējo savienojumu direktīva⁽²⁾ — ir jāsaprot tādējādi, ka valsts regulējošai iestādei nav tiesību 2003. gadā savienojumu tīkla, kas savstarpēji savienots ar publisko telekomunikāciju dalībnieku tīklu, operatoram noteikt pienākumu maksāt tirgū dominējošam dalībnieku tīkla operatoram, lai izlīdzinātu deficītu, kas dalībnieku tīkla operatoram rodas dalībnieku savienojuma nodrošināšanas dēļ?